

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **A. H.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2017, č. j. 1163/DS/2017,
JID: 71858/2017/KUUK/Lin,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 6. 2020, č. j. 15 A 170/2017 - 72, žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 12. 5. 2017, č. j. 1163/DS/2017, JID: 71858/2017/KUUK/Lin, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností (dále jen „magistrát“) ze dne 11. 1. 2017, č. j. MmM/012635/2017/OSČ-Př/MK/. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 125f odst. 3 v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložil žalobkyni pokutu 1 500 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 tohoto zákona spočívající v tom, že žalobkyně jako provozovatelka vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 tohoto zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem. Skutek spočíval v tom, že dne 25. 11. 2015 ve 12:25 hodin v Mostě, v ulici Radniční, stál blíže nezjištěný řidič s motorovým vozidlem tovární značky Volkswagen Passat, reg. zn. „X“, bez povolení v působnosti svislé dopravní značky IP 12 „*vyhrazené parkoviště*“ s dodatkovou tabulkou „1. řada jen na povolení MgM Most“, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Magistrát současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost závěru, podle kterého došlo k porušení dopravní značky IP 12 „*vyhrazené parkoviště*“ s dodatkovou tabulkou „1. řada jen na povolení MgM Most“, když z důkazů, o které se správní orgán opřel, tedy výpisu z centrálního registru vozidel a fotodokumentace, vyplynulo maximálně to, že žalobkyně byla provozovatelkou předmětného vozidla a že toto vozidlo stálo v úseku platnosti příslušného dopravního značení. Nikoli však již to, že řidič vozidla nebo vozidlo žalobkyně neměli povolení od „MgM Most“. Za tímto účelem mělo být vedeno dokazování, povinností obviněného ze správního deliktu naopak není se obhajovat např. tím, že povolení měl. Opačný závěr není dostatečně odůvodněn a podle žalobkyně ani nemůže vyplývat z fotodokumentace, neboť z příslušné dopravní značky nevyplývala povinnost umístit povolení viditelným způsobem např. za čelní sklo vozidla.
3. Další žalobní námitkou bylo nevymezení místa údajného protiprávního jednání, neboť z výroku nelze dovodit, kde přesně v rámci ulice Radniční v Mostě mělo vozidlo žalobkyně stát. Jde přitom o ulici dlouhou cca 360 m, na které platí několik režimů pro parkování, přičemž převážná část ulice se nachází v zóně s parkovacími místy bez jakéhokoli omezení. Z výroku není ani zřejmé, zda žalobce stál v 1. řadě, na kterou se vztahuje dodatková tabule. Správní orgán se ve výroku ani odůvodnění nezabýval ani další skutkovou okolností nezbytnou k závěru o naplnění skutkové podstaty, a to že správní delikt neměl za následek dopravní nehodu podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Z výroku a odůvodnění dále nevyplývá ani to, že skutek kladený žalobkyni za vinu vykazoval známky přestupku ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, dále ani o jaký přestupek se mělo jednat a jeho právní kvalifikace. Výrok měl podle žalobkyně též obsahovat odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, který obsahuje pravidla pro výměru sankce, neboť jde o ustanovení, podle kterého se rozhoduje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V tomto případě se tak navíc zjevně nestalo, neboť magistrát v tomto ustanovení uvedená kritéria nezohlednil.

4. Dále žalobkyně zastávala názor, že byla v řízení zkrácena na svých právech, a to proto, že magistrát ještě před vydáním svého rozhodnutí nepochybně věděl, že se žalobkyně mohla dopustit dvou dalších správních deliktů podle § 125f zákona o silničním provozu, a to dne 13. 9. 2016 a 3. 1. 2017, avšak přesto všechny tyto věci nespojil do společného řízení. Postup magistrátu tak může vést k tomu, že bude muset namísto společné pokuty ve výši max. 2 500 Kč a jedné nákladů řízení ve výši 1 000 Kč hradit částku minimálně od 1 500 Kč vyšší.
5. Žalobkyně rovněž namítala, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy. Akcentovala, že uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem, a obsahuje tak pravidlo vyžadující nesporné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není chopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. V souvislosti s touto námitkou pak žalobkyně navrhla, aby soud řízení přerušil, když Krajský soud v Ostravě podal návrh na zrušení patřičných ustanovení zákona o silničním provozu k Ústavnímu soudu.
6. Zároveň žalobkyně namítala porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť správní orgány se vůbec nezabývaly otázkou, zda novější úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajného přestupku, pro ni není výhodnější. V tomto spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů stejně jako v tom, že správní orgán nijak neřešil to, zda okolnosti údajného správního deliktu nesnižovaly jeho závažnost pod míru, která by odůvodňovala její stíhání, tedy nezabýval se společenskou škodlivostí správního deliktu.
7. Žalobkyně namítla také, že správní orgán nenařídil ústní jednání a dokonce ani neprovedl dokazování mimo ústní jednání. Žalobkyně nedostala možnost se případně dokazování účastnit.
8. Závěrem žalobkyně uvedla, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v její věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno její jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedla, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. K námitkám žalobkyně týkajícím se toho, zda bylo prokázáno spáchání přestupku, žalovaný uvedl, že toto prokazuje zejména fotodokumentace pořízená Městskou policií. Tvrzení o údajném oprávnění – povolení neznámého řidiče parkovat na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

místě spáchání přestupku žalobkyně přednesla až v žalobě, nic jí však nebránilo jej předložit ve správním řízení. Správní orgán neshledal žádné indicie vedoucí k závěru, že neznámý řidič povolením k parkování v době spáchání přestupku disponoval. Námitku tak žalovaný považoval za účelovou a doplnil, že neměl reálnou možnost zjistit osobu přestupce, ač se o to pokoušel. Žalobkyně na výzvu správního orgánu jako řidiče označila neexistující osobu.

10. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by výrok neobsahoval informaci o tom, kde vozidlo stálo a v působnosti jaké značky. V dané ulici totiž režim parkování s dodatkovou tabulkou platí jen na jediném místě a nelze se tak domnívat, že skutek mohl spočívat ve stání na jiném místě v Radniční ulici v Mostě. Stejně tak výrok obsahuje právní kvalifikaci přestupku i znaky přestupku, které vykazuje. O opakovaném spáchání správního deliktu žalovaný neměl žádné informace. Předpokládá, že souběh více správních deliktů je důvodem pro to, aby se ukládaná pokuta pohybovala spíše u horní hranice předpokládaného rozpětí. Proto by vada řízení měla mít vliv až po zjištění skutečné výše trestu, kdy bude zjištěno, zda ukládání trestů mělo faktický vliv, a tudíž byla porušena absorpční zásada, a tedy práva žalobkyně. Materiální stránka přestupku jednání neznámého řidiče podle žalovaného v této věci naplněna byla.
11. Žalobkyně byla v řízení poučena o tom, že má možnost nahlédnout do spisového materiálu i označit důkazy na podporu svých tvrzení, navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení v souladu se správním řádem. Podle názoru žalovaného v řízení s ohledem na objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nebylo nutné nařizovat ústní jednání, k čemuž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 73/2016-40. V tomto řízení se neprovádí dokazování, provozovatel vozidla se pouze vyzve k zaplacení určené částky nebo označení osoby řidiče vozidla, která vozidlo v době spáchání přestupku řídila.

Replika žalobkyně

12. Žalobkyně k vyjádření žalovaného uvedla, že spis neobsahuje jediný důkaz, ze kterého by vyplývalo, že řidič žalobcevo vozidla nebo vozidlo žalobce neměli povolení k parkování na daném místě. Z presumpce neviny podle ní vyplývá, že pokud žádný takový důkaz neexistuje, je nutné presumovat, že vydáno bylo. Dodala, že vozidlo neřídila, a proto stěží může vědět, zda parkování bylo činěno na povolení, nebo nikoli. Správní orgán to naopak může snadno ověřit např. u svého vrátného. K vyjádření žalovaného ohledně popisu místa spáchání správního deliktu žalobkyně uvedla, že pokud žalovaný konstatoval, že k němu došlo v místě platnosti předmětné dopravní značky, zaměňuje skutkovou a právní kvalifikaci. To, že popis údajně porušené dopravní značky nepostačuje jako popis místa přestupku, podle žalobkyně plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42. Dále žalobkyně a její zástupce rozvedli a aktualizovali již vznesený nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát obdržel od Městské policie Most oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2015/37698. K tomuto oznámení bylo přiloženo 5 fotografií dokumentujících spáchání přestupku. Magistrátem bylo zjištěno, že provozovatelem předmětného vozidla byla žalobkyně. Magistrát ji proto dne 13. 1. 2016 vyzval k úhradě určené částky 300 Kč ve lhůtě patnácti dnů, nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala podáním doručeným magistrátu dne 13. 2. 2016, v němž uvedla, že předmětné vozidlo řídil pan L. H. N., narozen „X“, bytem „X“. Současně žalobkyně uvedla doručovací adresu údajného řidiče vozidla v České republice. Magistrát usnesením ze dne 22. 6. 2015, č. j. MmM/072004/2016/OSČ-Př/MK, přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“) a dne 24. 8. 2016 vydal příkaz č. j. MmM/094743/2016/OSČ-Př/MK. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 1. 9. 2016 odpor. Výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 9. 11. 2016 byla žalobkyně informována o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a byl jí stanoven termín k nahlédnutí do spisu. Dne 11. 1. 2017 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MmM/012635/2017/OSČ-Př/MK, které žalobkyně napadla blanketním odvoláním a které nebylo přes výzvu správního orgánu I. stupně doplněno. Žalovaný pak dne 12. 5. 2017 vydal napadené rozhodnutí, jež dne 26. 5. 2017 nabylo právní moci.
17. Soud připomíná, že o žalobě v této věci již jednou rozhodl rozsudkem ze dne 10. 6. 2020, č. j. 15 A 170/2017-72, kterým žalobě vyhověl, neboť přisvědčil jedné z námitek žalobkyně a použitý popis místa skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí shledal být nedostatečným. Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 27. 11. 2020, č. j. 4 As 211/2020 - 27, předmětný rozsudek soudu zrušil a věc soudu vrátil k dalšímu řízení s tím, že z formulace výroku a použitého slovního spojení vyplývá, že vozidlo provozované žalobkyní stálo na místě vyhrazeného parkoviště. Tímto právním názorem je zdejší soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. v dalším řízení vázán.
18. Žalobkyně v žalobě namítala vady výroku. Jelikož žádný v době rozhodování účinný právní předpis neurčoval, jakou podobu má mít výrok rozhodnutí v případě správního deliktu, bylo namísto analogicky užít nejbližší ustanovení přestupkového zákona, potažmo obecně i správního řádu. Podle § 77 přestupkového zákona musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat *těž popis skutku s*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, bude vždy obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Žalobkyně konkrétně namítala, že z výroku a odůvodnění nevyplývá, že skutek kladený žalobkyni za vinu vykazoval známky přestupku ve smyslu § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, dále ani o jaký přestupek se mělo jednat a jaká byla jeho právní kvalifikace. Soud s tímto nesouhlasí, když ve výroku rozhodnutí magistrátu je uvedeno, že „žalobkyně jako provozovatelka vozidla tov. zn. Volkswagen Passat, reg. zn. „X“ v rozporu s § 10 odst. 3 tohoto zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem“. Skutek je dále podrobně vymezen popisem konkrétního jednání, jehož se dopustil řidič vozidla provozovaného žalobkyní, a to popisem dopravní značky vyhrazeného parkoviště včetně podmínek jeho užití a dále vymezením porušení konkrétní povinnosti, kdy zde stál bez povolení, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Zároveň jsou uvedeny i § 125f odst. 1, § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Jinými slovy ve výroku rozhodnutí magistrátu je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma odkazující na delikt, který měla žalobkyně spáchat, a normy vymezující možnou výši sankce. Námitku žalobkyně tak soud považuje za nedůvodnou.

19. Podle žalobkyně měl výrok rozhodnutí též obsahovat odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení zákona stanovilo, že *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán*. Odstavec 5 tohoto ustanovení stanovil, že *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f*. Žalobkyně dále namítala, že magistrát v tomto ustanovení uvedená kritéria ani nezohlednil. Podle ustálené judikatury (kterou reflektuje např. aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018-43, www.nssoud.cz) platí, že úvahu ve smyslu § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu je nutno provést v odůvodnění rozhodnutí, výslovné uvedení tohoto ustanovení však povinnou náležitostí výroku rozhodnutí rozhodně není. Je třeba, aby v odůvodnění byla uvedena *„byť jen stručná úvaha o tom, jak vyjmenovaná zákonná kritéria (závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání, jeho následky a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán) dopadají na případ stěžovatelky“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28, publ. pod č. 12996/2019 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Magistrát žalobkyni uložil pokutu ve výši spodní hranice sazby podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. V odůvodnění k tomu uvedl, že přihlédl k závažnosti projednávaného správního deliktu. Žalovaný ve svém rozhodnutí doplnil, že při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto ke všem okolnostem a zejména k závažnosti porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Uložená sankce je podle něj odpovídající, dostatečná a má žalobkyni motivovat k respektování zákona. Soud nejprve předesílá, že žalobkyní namítaná skutečnost, že v odůvodnění obou rozhodnutí absentuje odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, sama o sobě nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Uvedené odůvodnění výměry uložené pokuty v obou rozhodnutích soud považuje za příliš Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kusé a obecné. S ohledem na uložení pokuty na samé spodní hranici zákonné sazby však dle soudu nedostatky odůvodnění nedosahují intenzity, která by mohla být považována za vadu řízení, neboť i při obsáhlejší odůvodnění a vyložení úvah správních orgánů by nemohlo dojít k příznivějšímu rozhodnutí pro žalobkyni.

20. Správní orgány ve svých rozhodnutích došly k závěru, že předmětné vozidlo stálo v úseku platnosti příslušné dopravní značky bez povolení Magistrátu města Most. S ohledem na to, že řidiče vozidla se navzdory zákonem předpokládané činnosti správního orgánu nepodařilo dohledat, byl skutek projednáván jako správní delikt s žalobkyní jako obviněnou. Žádné viditelné označení vozidla, které by nasvědčovalo tomu, že řidič vozidla, kterého se v řízení nepodařilo zjistit, nebo vozidlo žalobkyně v době spáchání skutku disponovali oprávněním Magistrátu města Most, z fotodokumentace založené ve spisové dokumentaci nevyplývá a žalobkyně existenci povolení v řízení ani v žalobě ani netvrdila. Žalobkyně i její zmocněnec byli po celou dobu správního řízení nečinní vyjma toho, že jako řidiče vozidla uvedli neexistující osobu. Podaný odpor proti vydanému příkazu i odvolání proti rozhodnutí magistrátu měly blanketní povahu, přičemž odvolání nebylo ani přes výzvu a poučení doplněno. Veškeré námitky týkající se podle žalobkyně nedostatečně zjištěného skutkového stavu, tj. že řidič vozidla ani vozidlo žalobkyně neměli povolení k parkování na daném místě a že správní delikt neměl za následek dopravní nehodu, žalobkyně uvedla až v žalobě, a to formou pouze obecných a ničím nepodložených tvrzení poukazujících na teoretickou možnost opaku, nikoli prostřednictvím tvrzení skutečností, které by vyvracely skutkový stav zjištěný správními orgány. K prokázání svých tvrzení nenavrhl žádný důkaz. Ve spisové dokumentaci založená fotodokumentace podle soudu dokládala skutkový stav, ze kterého při svém rozhodování vyšly správní orgány, a o kterém – jde-li o umístění vozidla – nejsou důvodné pochybnosti ani na straně žalobkyně, která v žalobě připustila, že vozidlo stálo v úseku platnosti příslušného dopravní značky. Z fotodokumentace také vyplývalo, že vozidlo nebylo viditelně označeno povolením k parkování na vyhrazeném parkovišti. Jakkoli ze samotné dopravní značky nevyplývala povinnost umístit případné povolení viditelným způsobem např. za čelní sklo vozidla, mohla tato nebo srovnatelná povinnost vyplývat z jiných předpisů či skutečností. Soud však uvedený způsob prokazování osvědčení či povolení mezi motoristy považuje za notoricky známou skutečnost, kterou není třeba prokazovat. Pokud snad vozidlu žalobkyně, případně řidiči vozidla takovéto povolení náleželo, mělo jím být vozidlo viditelně označeno. Nestalo-li se tak a žalobkyně nedoložila příslušné povolení ani později ve správním řízení, jde to k její tíži. Není tudíž možné správním orgánům vytýkat, že se teprve v žalobě vznesenou skutkovou verzí nezabývaly a nevedly dokazování k jejímu prověření. Ze založeného výpisu z centrálního registru vozidel vyplynulo, že žalobkyně byla v době spáchání skutku provozovatelkou předmětného vozidla. Žalobkyně v žalobě zjištěný skutkový stav věrohodným způsobem nezpochybnila, zobecňujícími poukazy na teoretickou možnost existence jiných variant skutkového stavu však namítla jeho neúplnost. Soud její námitky v tomto směru nepovažuje za důvodné.
21. Námitka, podle které se správní orgány v řízení nezabývaly tím, že správní delikt neměl za následek dopravní nehodu, není v souladu s odůvodněním napadeného rozhodnutí, kde je výslovně uvedeno, že předmětný skutek neměl za následek dopravní nehodu. Za situace, kdy otázka nebyla namítána účastníkem a ani z řízení nevyplyne jako v tomto případě, kdy z fotodokumentace založené ve spisu je zřejmé, že předmětné vozidlo stálo na parkovišti v přiměřeném odstupu od ostatních vozidel a nejevilo známky poškození, není

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinností správních orgánů se v odůvodnění rozhodnutí tímto zabývat a toto pověřovat. O to víc pak platí, že nebylo povinností správních orgánů se tímto zabývat ve výroku rozhodnutí. Soud uzavřel, že skutkový stav byl správní orgány dostatečně zjištěn a že z fotodokumentace založené v spise je zřejmé, že se skutek stal a že za jeho spáchání odpovídá žalobkyně. Žalobkyni, která zůstala ve správním řízení pasivní, se v řízení před soudem nepodařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost důkazů, ze kterých správní orgány při svém rozhodování vycházely.

22. Žalobkyně namítala také, že správní orgán nenařídil ústní jednání, neprovedl dokazování mimo ústní jednání a žalobkyně nedostala možnost se dokazování zúčastnit. K tomu soud konstatuje, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004 - 53, publ. pod č. 852/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz), a že nařízení ústního jednání ve fázi správního řízení vzhledem ke shromážděným důkazům v daném případě nebylo nezbytné. Ze spisové dokumentace pak soud zjistil, že magistrát zmocněnci žalobkyně dne 9. 11. 2016 doručil vyrozumění, ve kterém dal zmocněnci možnost se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu možnost seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, vyjádřit se ke všem skutečnostem, které byly žalobkyni kladeny za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy, podávat návrhy a opravné prostředky. Této možnosti zmocněnec ani žalobkyně nevyužili. Po vydání rozhodnutí magistrátu již do spisu žádné poklady pro vydání rozhodnutí založeny nebyly. S ohledem na to, že žalobkyně i její zmocněnec měli možnost seznámit se s veškerými podklady pro vydání rozhodnutí, ze kterých správní orgány při svém rozhodování vycházely, považuje soud námitku za nedůvodnou.
23. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný nevedl společné řízení o více správních deliktech údajně spáchaných žalobkyní. Podle Nejvyššího správního soudu je podstatné, aby při souběhu deliktů docházelo k uplatnění zásady absorpce sazeb (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, publ. pod č. 2248/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Žalobkyně však vůbec netvrdí, že by o dalších deliktech již bylo pravomocně rozhodnuto, ani jak a jakým způsobem tato rozhodnutí zasáhla do jejích práv s ohledem na aplikaci výše uvedené zásady. Žalobkyně tedy namítala především dotčení svých procesních práv (právo na společné projednání přestupků), což v kontextu uvedeného není relevantní. S ohledem na výklad Nejvyššího správního soudu je nedůvodný i její požadavek na projednání správních deliktů v jediném řízení a na stanovení souhrnného trestu. Uplatněná žalobní námitka je tak nedůvodná.
24. Žalobkyně rovněž namítala, že se správní orgány nezabývaly tím, zda novější úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajného přestupku, pro ni není výhodnější. K tomu třeba upozornit, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 12. 5. 2017, avšak nový přestupkový zákon nabyl účinnosti až poté dne 1. 7. 2017. Správní orgány proto nemohly aplikovat úpravu nového přestupkového zákona, který v době jejich rozhodování nebyl účinný. Dotčená úprava silničního zákona, přestupkového zákona ani správního řádu v mezidobí od spáchání správního deliktu do rozhodování o něm nedoznala z pohledu práv žalobkyně relevantních změn. Tuto námitku tak soud posoudil jako nedůvodnou. Poukazem na neúčinnost nového přestupkového zákona v době rozhodování správních orgánů se lze vypořádat i s další námitkou žalobkyně, podle které správní orgán nijak neřešil to, zda okolnosti údajného správního deliktu nesnižovaly jeho závažnost pod míru, která by odůvodňovala jeho stíhání. Tato námitka nejspíše mířila na možnost upuštění od uložení správního trestu podle § 43 odst. 2 nového přestupkového zákona. Už proto, že správní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

orgány rozhodovaly podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017, která tento institut (svou povahou navíc dosti výjimečný) neobsahovala, považoval soud i tuto námitku žalobkyně za nedůvodnou.

25. K námitce protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a povinnosti upravené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu soud konstatuje, že Ústavní soud České republiky se návrhem na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 téhož zákona zabýval v nález ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupném na nalus.usoud.cz), přičemž neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem. Nezbývá než konstatovat, že ani tato námitka žalobkyně není důvodná.
26. Žalobkyně namítala též nedostatečný popis místa spáchání skutku ve výroku rozhodnutí magistrátu, ve kterém je skutek popsán tak, že nezjištěný řidič s vozidlem provozovaným žalobkyní „v Mostě, na ulici Radniční [...] stál [...] bez povolení v působnosti svislé dopravní značky IP 12 ‚vyhrazené parkoviště‘ s dodatkovou tabulkou ,1. řada jen na povolení MgM Most‘“. Žalovaný tento výrok nezměnil.
27. Tato otázka byla na základě kasační stížnosti žalovaného posouzena Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 11. 2020, č. j. 4 As 211/2020 - 27. Nejvyšší správní soud došel k závěru, že použitý popis místa spáchání skutku vyhovuje požadavkům jeho judikatury (dle rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 - 30, a ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 - 46) a že totožnost skutku byla výše předestřenou formulací výroku prvostupňového rozhodnutí zajištěna, neboť skutečnost, že vozidlo provozované žalobkyní stálo na místě vyhrazeného parkoviště, sama o sobě plyne již z pouhé formulace výroku a slovního spojení „stál [...] bez povolení v působnosti svislé dopravní značky IP 12 ‚Vyhrazené parkoviště‘ s dodatkovou tabulkou ,1. řada jen na povolení MgM Most‘“.
28. Použití prostředků majících za cíl exaktnější specifikaci místa spáchání správního deliktu v dané věci nebylo podle Nejvyššího správního soudu nezbytné, neboť žalobkyně např. ani netvrdila, že by dopravní značka, s jejíž pomocí bylo místo spáchání deliktu ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno, byla v ulici Radniční v Mostě umístěna na více místech.
29. Tímto právním názorem je zdejší soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. v dalším řízení vázán. Popis místa spáchání skutku tak v souladu s uvedenou argumentací Nejvyššího správního soudu posoudil jako souladný se zákonem a i tuto námitku žalobkyně shledal být nedůvodnou.
30. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů neshledal důvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě § 110 odst. 3 a § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterých platí, že v případě rozhodování krajského soudu po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem krajský soud rozhoduje i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, a nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně neměla ve věci konečný úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.
32. K nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobkyně a jejího zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017- 161, či rozsudek ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, a v něm uváděná judikatura.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. prosince 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.